

Arrest

nr. 301 167 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. EELEN
Rubensstraat 165 bus 2
2300 TURNHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. EELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 november 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van E.H.F., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 8 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 9 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 24 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zuiderkempen op 24/01/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw:

(...)nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2°

O de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Betrokkene verblijft reeds sedert 15/06/2023 op het grondgebied van de Schengenstaten. Betrokkene vroeg op 29/11/2023 gezinshereniging aan bij de gemeente Westerlo. Deze aanvraag werd geweigerd aan de hand van een bijlage 20 dd 09/01/2024, die aan betrokkene werd betekend op 15/01/2023. Betrokkene verklaart dat zij in België een zus en een broer heeft. Dit loutere feit geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Betrokkene dient bijgevolg terug te keren naar haar land van herkomst Suriname of naar een derde land waar zij mag verblijven, om zo indien gewenst via de geijkte wettelijke procedures het Rijk binnen te komen. In afwachting daarvan kan zij indien gewenst in contact blijven met haar broer en zus via de moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08/01/2024 dat haar betekend werd op 15/01/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken: 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08/01/2024 dat haar betekend werd op 15/01/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene verklaart dat zij niet terugkeerde naar Suriname omdat zij wou proberen verblijfsrecht te verkrijgen in België om zo kans te maken op een beter leven. We stellen vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd

is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij is gericht tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De verzoekende partij betoogt vooreerst:

“Nopens bijlage 13sexies en 13septies: enige gezamenlijke middel - beroep tot schorsing tenuitvoerlegging en nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 8 januari 2024 en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 9 januari 2024 - schending van artikel 8 van het EVRM, art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 2, 3. Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, artikel 2, 5. Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodel), artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, artikel 51, §1, eerste lid en artikel 52, §3, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit.”

Vervolgens gaat de verzoekende partij over tot een betoog en besluit zij dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2024 en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 januari 2024 bovenvermelde bepalingen schenden “zodanig het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook het inreisverbod d.d. 24 januari 2024 (bijlage 13sexies en 13septies) onterecht werden uitgereikt aan verzoekster.”

Dit betoog is niet ontvankelijk daar het niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij meent dat de huidige bestreden beslissing onterecht werd genomen daar het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2024 en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 januari 2024 niet wettig zijn, kwam het haar toe een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen – wat zij ook gedaan heeft – en samen met voorliggend verzoekschrift waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bijlage 13septies van 24 januari 2024 wordt gevorderd, een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen, wat zij nagelaten heeft.

3.2.2. In het onderdeel met de titel “*Nopens het inreisverbod (bijlage 13sexies)*” van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij een betoog inzake het haar op 24 januari 2024 opgelegde inreisverbod.

Ook dit betoog is niet dienstig daar het niet is gericht tegen de *in casu* bestreden beslissing.

3.2.3. Nopens de *in casu* bestreden beslissing

3.2.3.1. Tegen de *in casu* bestreden beslissing voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.1.1. Zij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Art. 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11°, 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

2.

Het volstaat te verwijzen naar de argumentatie uiteengezet onder “C. Ernstige middelen die de nietigverklaring van de bestreden beslissingen rechtvaardigen, a. Nopens bijlage 13sexies en 13 septies: enige gezamenlijke middel.”

In voormelde argumentatie wordt uiteengezet:

“1.

Op 2 februari 2024 richtte verzoekster zich tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 8 januari 2024 en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 9 januari 2024.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook het inreisverbod d.d. 24 januari 2024 (bijlage 13sexies en 13septies) zijn uitgereikt omdat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen dus eveneens beroep werd aangetekend.

De nietigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 8 januari 2024 heeft de nietigheid van de bijlagen 13sexies en 13septies tot gevolg.

2.

Art. 8 EVRM stipuleert:

“Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van de beleefde hechte persoonlijke banden. (EHRM 2 november 2010, ŞERİFE YİĞİT t. Turkije, §93)

De Staat heeft de plicht om een 'fair balance' te vinden tussen het belang van de vreemdeling in de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven enerzijds, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van het migratiebeleid en handhaving van de openbare orde. Het is de taak van de administratieve overheid om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak, op grond van de elementen waarvan ze kennis heeft of zou moeten hebben, vooraleer een beslissing wordt genomen.

De Staat gaat haar beoordelingsmarge te buiten en schendt artikel 8 van het EVRM wanneer zij faalt op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken. (EHRM 28 juni, Nuñez/Noorwegen, §84)

3.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU stipuleert dat:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim; c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

4.

Artikel 2, 3. Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, bepaalt:

"Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodel."

artikel 2, 5. Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodel) bepaalt:

"personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen:

a)

de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (21) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;

b)

de onderdanen van derde landen en hun familieleden die, ongeacht hun nationaliteit, uit hoofde van overeenkomsten tussen de Unie en haar lidstaten enerzijds, en die landen anderzijds, rechten inzake vrij verkeer genieten die gelijkwaardig zijn aan die van de burgers van de Unie"

5.

Art. 7, eerste alinea van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11°, 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd."

6.

Art. 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Art. 3 bepaalt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motivering moet draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. (RvV 26 april 2022, nr. 271.908)

Volgens artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 dient de motivering eveneens "afdoende" te zijn, wat impliceert dat de bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die zowel in rechte als in feite redelijk en aanvaardbaar moeten zijn.

De betrokkene moet zelf in staat zijn de motieven in de beslissing aan te treffen op grond waarvan ze werd genomen. Uit de beslissing moet dan blijken, of moet kunnen worden nagegaan, dat de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

(RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963, §19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de plicht op om zich te baseren op een correcte en volledige feitenvinding. (RvV 29 april 2022 nr. 272.127)

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad toe het oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

7.

Art. 51, §1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

"Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen de drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomst het model van bijlage 20."

Art. 52, §3, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

8.

Op 15 januari 2024 werd zowel een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) als een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ter kennis gegeven aan verzoekster.

Vooreerst dient gezegd dat de wettelijke basis van bijlage 13 en 20 fundamenteel verschillen.

Een bijlage 20 wordt betekend aan een familielid van een Unieburger die een verblijfsaanvraag heeft ingediend in de hoedanigheid van familielid, en aan wie het verblijf wordt geweigerd.

Een bijlage 13 wordt daarentegen betekend aan een vreemdeling die langer verblijft dan hem toegelaten is.

9.

Verzoekster diende op 29 november 2023 een aanvraag gezinshereniging in de hoedanigheid van een ander familielid van een Unieburger.

Het gemeentebestuur leverde een bijlage 19ter af, waarin expliciet wordt vermeld dat de bloed- of aanverwantschapsband werd bewezen met de referentiepersoon.

Verzoekster heeft dus bewezen dat ze onder de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG valt in de zin van artikel 2, 5. Schengengrenscodes.

De Richtlijn 2008/115/EG vindt bijgevolg geen toepassing.

10.

Verzoekster merkt op dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd op 8 januari 2024, ter kennis gebracht op 15 januari 2024.

Als reden werd opgegeven:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11°, 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die

noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd.”

Weze het gezegd dat verzoekster d.d. 8 januari 2024 over een geldige bijlage 19ter beschikte en dat ze tijd had om alle de bewijzen over te maken tot 29 februari 2024.

Art. 7, §1, 2° is bijgevolg niet van toepassing op verzoekster.

11.

Op 9 januari 2024 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 januari 2024.

De bestreden beslissing baseert zich op artikel 51, §1, eerste lid van het KB van 8 oktober 1981:

“Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen de drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomst het model van bijlage 20.”

Verzoekster merkt op dat de termijn van drie maanden nog niet zijn verstreken, zodanig er op basis van artikel 51, §1 eerste lid van het KB van 8 oktober 1981 geen weigering van verblijf van meer dan drie maanden kon worden genomen.

Bovendien voorziet deze bepaling niet in de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

12.

Ten overvloede bepaalt art. 52, §3, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit dat indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, het gemeentebestuur de aanvraag kan weigeren door middel van een bijlage 20.

Vooreerst heeft verwerende partij zich niet op deze bepaling beroepen in de bestreden beslissing.

Bovendien was de termijn van drie maanden nog lopende.

Daarenboven, zoals hieronder uiteengezet, verbleef verzoekster wel op het opgegeven adres.

Zelfs indien verzoekster in Zoerle-Parwijs verbleef, quod non, dient vastgesteld dat dit gelegen is op het grondgebied van de gemeente Westerlo.

13.

Zoals aangegeven, heeft verzoekster samen met C.H. (...), M.P. (...) & E.P. (...) een aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Het is enkel verzoekster die geen attest van immatriculatie heeft ontvangen.

Wijkagent N.L. (...) kwam op 15 december 2023 langs om te valideren dat deze 4 personen werkelijk verblijven op het aangegeven adres te 2260 Voortkapel, Haart 6 (Voortkapel is gelegen in de gemeente Westerlo).

Dit werd bevestigd en de agent vertrok.

Broer W.F. (...) ging op vakantie naar Suriname van 3 december 2023 tot 4 januari 2024.

Gezien zijn vrouw opnieuw aan het werk was, vroeg hij aan verzoekster om af en toe overdag op hun kindje te komen passen in Zoerle-Parwijs (Zoerle-Parwijs ligt eveneens in de gemeente Westerlo).

Op 19 december 2023 kwam er een deurwaarder langs, vergezeld door wijkagent Jo Vangenechten.

Verzoekster was op dat ogenblik de enige die in het huis van haar broer werd aangetroffen.

Haar bijlage 19ter lag thuis in Voortkapel.

Wijkagent V. (...) zou hebben genoteerd dat verzoekster niet in Voortkapel zou wonen, maar wel op het adres van haar broer te Zoerle-Parwijs.

Nochtans werd door verzoekster benadrukt dat zij woonachtig is te Voortkapel.

14.

Verzoekster legt alle bewijzen voor die aannemelijk maken dat zij op 19 januari 2024 in de woning van haar broer W.F. (...) aanwezig was, zonder dat zij hier effectief woont.

Verzoekster begaf zich opnieuw tot de gemeente om zich opnieuw te laten inschrijven.

Daar kreeg ze te horen dat de wijkagent eerst moet bevestigen dat verzoekster daadwerkelijk op het opgegeven adres woont.

De bestreden beslissingen baseren zich ten onrechte op foutieve en onvolledige informatie.

Aangezien de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd.

Aangezien verwerende partij de plicht heeft om zich te baseren op een correcte en volledige feitenvinding conform het zorgvuldigheidsbeginsel, dat ten onrechte niet in acht werd genomen door verwerende partij.

Aangezien het redelijkheidsbeginsel de Raad toestaat het oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Aangezien de Staat heeft de plicht om een 'fair balance' te vinden tussen het belang van de vreemdeling in de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven enerzijds, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van het migratiebeleid en handhaving van de openbare orde. Aangezien het de taak is van de administratieve overheid om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak, op grond van de elementen waarvan ze kennis heeft of zou moeten hebben, vooraleer een beslissing wordt genomen.

De Staat gaat haar beoordelingsmarge te buiten en schendt artikel 8 van het EVRM wanneer zij faalt op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken. (EHRM 28 juni, Nuñez/Noorwegen, §84)

Het is duidelijk dat C.H. (...), M.P. (...) & E.P. (...) een aanvraag tot gezinshereniging hebben ingediend en de kans krijgen om tot 29 februari 2024 de nodige bewijsmiddelen bij te brengen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) meent dan ook ten onrechte dat verzoekster terug dient te keren naar het land van herkomst om zo indien gewenst via "de geijkte wettelijke procedures" het Rijk binnen te komen.

Verzoekster kan als ander familielid van de Unieburger een "geijkte wettelijke procedure" starten op het grondgebied van het Rijk, hetgeen ook gebeurde. (Art. 52 juncto 58 Vreemdelingenbesluit)

Familiale redenen bij migratie vormen de ratio legis van de gezinshereniging.

Verzoekster bewijst dat ze (financieel) afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verwerende partij meent bovendien opnieuw in haar beslissingen d.d. 24 januari 2024, geattesteerd in Bijlage 13sexies en 13septies, dat verzoekster terug dient te keren naar het land van herkomst om zo indien gewenst via "de geijkte wettelijke procedures" het Rijk binnen te komen.

Verwerende partij heeft wel een inreisverbod opgelegd in de gehele Schengenzone van 2 jaar.

De bevoegde Belgische ambassade voor Suriname is de ambassade van België in Kingston (Jamaica).

Het een en ander maakt dat de bestreden beslissingen ertoe hebben geleid dat verzoekster een onredelijke lange tijd buiten de Schengenzone moet verblijven om haar aanvraag in te dienen, terwijl ze het recht heeft op de procedure in België op te starten, hetgeen ze ook gedaan heeft.

Het recht van gezins- en familieleden kan bovendien niet zo worden uitgelegd dat verzoekster tijdens haar verblijf in België, zich overdag niet kan begeven tot de woonst van haar broer, die in dezelfde gemeente woont als waar ze verblijft.

Het staat buiten kijf dat verwerende partij gefaald heeft op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken.

Conclusie: het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 8 januari 2024 en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 9 januari 2024 schenden artikel 8 van het EVRM, art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 2, 3. Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, artikel 2, 5. Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, artikel 51, §1, eerste lid en artikel 52, §3, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit, zodanig het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook het inreisverbod d.d. 24 januari 2024 (bijlage 13sexies en 13septies) onterecht werden uitgereikt aan verzoekster."

3.2.3.1.2. Vooreerst herhaalt de Raad dat voormeld betoog niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2024 en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 januari 2024, daar het aldus niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing.

3.2.3.1.3. Door louter opnieuw te verwijzen naar haar grieven ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2024 en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 januari 2024, gaat zij er bovendien aan voorbij dat deze beslissingen vermoed worden wettig te zijn op grond van het beginsel van "*privilège du préalable*". De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat deze beslissingen onwettig zijn stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. De beslissingen zijn aldus bekleed met het zogenaamde "*privilège du préalable*", wat inhoudt dat dit wettige beslissingen zijn totdat hierover in beroep anders zou worden geoordeeld. De verwerende partij vermocht er zich dan ook op te baseren.

Gelet op het beginsel van “*privilège du préalable*” en het feit dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2024 en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 januari 2024 nog niet werd behandeld en deze beslissingen aldus geenszins vernietigd werden, kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de nietigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2024 en kan zij niet dienstig betogen dat dit de nietigheid van de *in casu* bestreden beslissing met zich meebrengt.

De Raad herhaalt dat indien de verzoekende partij meent dat de huidige bestreden beslissing onterecht werd genomen daar het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2024 en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 januari 2024 niet wettig zijn, het haar toekwam een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen – wat zij ook gedaan heeft – en samen met voorliggend verzoekschrift waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bijlage 13septies van 24 januari 2024 wordt gevorderd, een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen, wat zij heeft nagelaten.

3.2.3.1.4. Er blijkt dan ook geenszins dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie en toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.2. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 7, tweede lid en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“1.

Art. 8 EVRM stipuleert:

“Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van de beleefde hechte persoonlijke banden. (EHRM 2 november 2010, ŞERİFE YİĞİT t. Turkije, §93)

De Staat heeft de plicht om een ‘fair balance’ te vinden tussen het belang van de vreemdeling in de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven enerzijds, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van het migratiebeleid en handhaving van de openbare orde.

Het is de taak van de administratieve overheid om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak, op grond van de elementen waarvan ze kennis heeft of zou moeten hebben, vooraleer een beslissing wordt genomen.

De Staat gaat haar beoordelingsmarge te buiten en schendt artikel 8 van het EVRM wanneer zij faalt op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken. (EHRM 28 juni, Nuñez/Noorwegen, §84)

2.

Art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Art. 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat.”

3.

Art. 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Art. 3 bepaalt: *“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”*

De motivering moet draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. (RvV 26 april 2022, nr. 271.908)

Volgens artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 dient de motivering eveneens “afdoende” te zijn, wat impliceert dat de bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die zowel in rechte als in feite redelijk en aanvaardbaar moeten zijn.

De betrokkene moet zelf in staat zijn de motieven in de beslissing aan te treffen op grond waarvan ze werd genomen. Uit de beslissing moet dan blijken, of moet kunnen worden nagegaan, dat de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

(RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963, §19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de plicht op om zich te baseren op een correcte en volledige feitenvinding. (RvV 29 april 2022 nr. 272.127)

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad toe het oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

4.

Verzoekster ontving op 15 januari 2024 zowel een bijlage 20 alsook een bijlage 13.

Het was verzoekster absoluut niet duidelijk op welke rechtsgrond verwerende partij zich steunde.

Dit heeft zich dan ook geuit in het bezoek dat verzoekster bracht bij de gemeente om zich opnieuw te laten inschrijven.

Daar kreeg ze te horen dat de wijkagent eerst moet bevestigen dat verzoekster daadwerkelijk op het opgegeven adres woont.

Dat verzoekster dus “niet vrijwillig gevolg gaf” aan het bevel om het grondgebied te verlaten, is meer dan logisch.

Zij wenste het een en ander recht te zetten door opnieuw de procedure op een legale manier volgens de geijkte procedures van gezinshereniging te laten verlopen.

Hieruit kan geen risico op onderduiken worden afgeleid.”

3.2.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de

feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.3.2.3. Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert de afwezigheid van een termijn voor een vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...).”*

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek af te geven, is de omzetting van artikel 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden. 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in zijn rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en er zelfs van kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§ 2.

[...]

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
4° (opgeheven)
5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;
6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen termijn voor het vrijwillig vertrek toegestaan omwille van een risico op onderduiken (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet).

Voorts heeft de gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt waarom zij meent dat er een risico op onderduiken is, waarbij zij verwijst naar het feit dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden daar zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2024 dat haar betekend werd op 15 januari 2024, dat de vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Dit criterium om het risico op onderduiken vast te stellen is terug te vinden in artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling

van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Voormelde bepaling bevat aldus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Uit artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus dat bij het vaststellen van een risico op onderduiken op grond van de in deze bepaling weergegeven objectieve criteria, een individueel onderzoek dient plaats te vinden waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan elk geval.

De voorbereidende werken verduidelijken ook dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “*met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval*”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

3.2.3.2.4. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat het haar absoluut niet duidelijk was op welke rechtsgrond de haar op 15 januari 2024 betekende bijlage 13 en bijlage 20 steunde, dat dit zich dan ook heeft geuit in een bezoek aan de gemeente om zich opnieuw te laten inschrijven, dat zij aldaar te horen kreeg dat de wijkagent eerst moest bevestigen dat zij daadwerkelijk op het opgegeven adres woont, dat het feit dat zij aldus ‘niet vrijwillig gevolg gaf’ aan het bevel om het grondgebied te verlaten meer dan logisch is, dat zij het een en ander wenste recht te zetten door opnieuw de procedure op een legale manier volgens de geijkte procedures van gezinshereniging te laten verlopen. Zij meent dan ook dat hieruit geen risico op onderduiken kan worden afgeleid.

3.2.3.2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeente Westerlo op 15 januari 2024 aan de verwerende partij meedeelt dat op die dag de bijlage 20 en de bijlage 13 werden betekend alsook dat zij een woonstcontrole hebben genoteerd maar “*nog geen*” bijlage 19ter hebben opgestart. Gevraagd door de verwerende partij op 17 januari 2024 of er voor de verzoekende partij geen nieuwe aanvraag gezinshereniging meer lopende is, antwoordt de gemeente Westerlo dat dit klopt, waarbij echter ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij een nieuwe adreswijziging heeft aangevraagd maar dat een nieuwe bijlage 19ter “*nog niet*” opnieuw werd opgestart. Op nogmaals de vraag of er nog geen nieuwe aanvraag is opgestart, komt er geen uitdrukkelijk antwoord meer van de gemeente Westerlo doch wordt wel gesteld dat de verzoekende partij haar adres heeft doorgegeven, met name H. te Westerlo.

Op grond van het voorgaande kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich bij de gemeente aanbodt alsook dat zij bepaalde stappen heeft ondernomen, met name minstens een vraag tot adreswijziging waarbij zij haar adres heeft meegedeeld. Gelet op het tweemaal melden door de gemeente Westerlo van het “*nog niet*” opstarten van een bijlage 19ter en het voorts ontbreken van de uitdrukkelijke

vraag van de verwerende partij aan de gemeente of de verzoekende partij te kennen heeft gegeven de adreswijziging te willen laten vaststellen met het oog het verkrijgen van een bijlage 19ter, kan voorts *prima facie* niet uitgesloten worden dat, zoals de verzoekende partij aangeeft, zij opnieuw een procedure gezinshereniging wenste op te starten en zich opnieuw wenste te laten inschrijven doch dat zij bij de gemeente te horen kreeg dat de wijkagent eerst moest bevestigen dat zij daadwerkelijk op het opgegeven adres woont.

De Raad merkt nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich tot de gemeente heeft gewend en stappen heeft ondernomen binnen de termijn die haar met de beslissing van 8 januari 2024, betekend op 15 januari 2024, werd toegekend om het grondgebied te verlaten.

3.2.3.2.6. Zoals hoger aangegeven heeft het Hof van Justitie in zijn rechtspraak beklemtoond dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C- 554/13, pt 44). Uitzonderingen op een algemene regel dienen restrictief te worden toegepast.

In casu wordt de verzoekende partij verweten dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2024, haar betekend op 15 januari 2024, dat de vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bij de motivering waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven blijkt niet dat er rekening werd gehouden met de elementen die door de verzoekende partij hoger werden aangehaald, met name haar ondernomen stappen bij de gemeente waarvan de verwerende partij op het eerste zicht helemaal niet kon uitsluiten dat ze gericht waren op het instellen van een procedure gezinshereniging en waarbij de verzoekende partij uitdrukkelijk haar adres heeft meegedeeld en gevraagd heeft om een adreswijziging waarbij een woonstcontrole werd genoteerd. Met dit relevant element bij het beoordelen van een risico op onderduiken werd geen rekening gehouden.

3.2.3.2.7. In het terugkeerhandboek benadrukt de commissie nogmaals dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Generaliserende bepalingen doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (Commission recommendation (EU) 2017/2338 of 16 november 2017 establishing a common 'return handbook' to be used by member states' competent authorities when carrying out return-related tasks, L 339/92, L 339/108-109, L 339/111).

3.2.3.2.8. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met onder meer het gegeven dat de verzoekende partij stappen heeft ondernomen bij de gemeente waarvan de verwerende partij op het eerste zicht helemaal niet kon uitsluiten dat ze gericht waren op het instellen van een procedure gezinshereniging en waarbij de verzoekende partij uitdrukkelijk haar adres heeft meegedeeld en gevraagd heeft om een adreswijziging waarbij een woonstcontrole werd genoteerd. Dit element is echter op het eerste zicht niet van enige relevantie ontdaan om te bepalen of er sprake is van een risico op onderduiken daar men de individuele situatie in haar totaliteit dient te beoordelen.

3.2.3.2.9. *Prima facie* maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.2.3.2.10. Het tweede middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER